

Những Nẻo Đường Du Xuân

Những Nẻo Đường Du Xuân – Năm Giáp Ngọ 2014

Ngày đầu năm dương lịch (New Year 2014) vừa bước qua, chúng tôi bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi về thăm quê hương vào dịp Tết Giáp Ngọ 2014. Gia đình chúng tôi đã mua vé trước cả tháng, giá vé máy bay về VN vào dịp Tết hơi đắt, mỗi người phải trả 1,400 dollars (round trip) giá vé này bao gồm 5 năm Visa vào VN. Chuyến đi lần này gồm có vợ chồng tôi và cô con gái lớn Kim Khánh, ngoài ra còn có thêm hai cô em gái của tôi cùng về VN ăn Tết.

Hai vợ chồng đã bàn thảo về hành lý mang theo, cũng như quà cáp sẽ mua những gì để làm quà vào dịp Tết, lúc đầu chúng tôi định mang theo hành lý cho gọn nhẹ, bởi vì chuyến đi này, chúng tôi sẽ đi theo Tour từ miền Nam ra miền Bắc, tour du lịch này chúng tôi đã (book) trước, sẽ đi gần như hết chiều dài của bờ biên VN, do đó hành lý cần phải gọn nhẹ, nhưng cuối cùng vẫn công kỉnh, bao gồm hai vali lớn, và hai thùng giấy carton cỡ lớn, do tôi đóng gói, có làm thêm hai quai sách để đỡ khiêng. Tôi đã cân đo hành lý trước khi đóng gói, cho đúng tiêu chuẩn quy định là 50 lb (khoảng 25 ký) cho một thùng hàng ký gửi. Mọi việc diễn tiến theo đúng trình tự của nó, rồi cũng đến ngày khởi hành ra phi trường San Francisco, con trai tôi cháu Khoa và Jose, người bạn của cháu Kim, đã chuẩn bị hai xe van, để chờ chờ hành lý và mọi người đến San Francisco air

port. Trong lòng tôi tràn đầy một cảm giác, vừa (Exciting) phấn kích, vừa (nervous) bồn chồn, bởi vì đối với tôi đây là lần đầu tiên, sau 21 năm xa quê hương, trở về thăm lại VN, một thời gian quá dài, chắc chắn đã làm thay đổi rất nhiều, về cảnh vật và cả con người, dĩ nhiên tôi sẽ ngỡ ngàng và mất phương hướng khi đến Sài Gòn, rất khó để nhận ra nơi chốn cũ, riêng tâm trạng của con gái tôi thì không cần bàn đến, bởi vì cháu sẽ như một người Mỹ lần đầu tiên đến thăm vùng đất xa lạ VN. Mọi suy nghĩ miên man, thì xe đã chạy vào cổng phi trường, cháu Khoa cho xe dừng lại ngay tầm bệ Eva airline, mọi người đem hành lý xuống và chốt lên chiếc xe đẩy của phi trường. Chúng tôi xếp hàng theo đoàn người đến trước để chờ (check in) và gửi hành lý, nhờ chuẩn bị trước nên hành lý của chúng tôi đều đúng theo tiêu chuẩn quy định, sau khi nhận vé máy bay, chúng tôi mỗi người còn lại một vali nhỏ (carry on) lên máy bay, riêng tôi đeo một pack fact (kiểu như tây ba lô) và đeo thêm một túi đựng máy hình Canon và máy quay phim (Sony full HD 1080P) loại nhỏ cầm theo trên tay rất gọn, trong suốt hành trình từ nam ra bắc, tôi đã sử dụng máy quay phim này để ghi lại những hình ảnh rất đẹp. Chúng tôi đi qua cổng an ninh phi trường, tất cả hành lý và con người đều phải đi qua máy scan, một chút phiền toái bất buộc cho sự an toàn. Tôi quay người nhìn lại, và vẫy tay chào cháu Khoa, trong lúc cháu cũng đang vẫy tay chào chúng tôi. Đoàn người chúng tôi đi về phía phòng đợi, bây giờ là 10:30 tối, sẽ còn hơn một giờ nữa để ngồi chờ, tại nơi này có nhiều gian hàng bán đồ thứ, nếu mua sắm trong khu vực này sẽ được miễn thuế, và mang lên máy bay thoải mái, cũng có một vài hành khách mua sắm thêm vào giờ chót.

Mọi người lần lượt lên máy bay, tiếp viên phi hành đa số là những cô gái rất trẻ đẹp người Đài Loan, họ rất nhã nhặn và lịch thiệp, có vài cô nói tiếng Việt rất thông thạo, có lẽ hãng Eva đã tuyển thêm nhân viên biết nói tiếng Việt để dịch giao dịch, vì họ thấy hành khách Việt nam rất đông. Sau khi đã ổn định chỗ ngồi, nhân viên phi hành hướng dẫn quy định trên phi cơ, bằng 3 ngôn ngữ, English, China và Việt Nam. Máy bay từ từ tiến ra phi đạo, và tăng tốc độ cất cánh rất êm, bỏ lại

phía sau thành phố San Francisco lộng lẫy với ánh đèn ban đêm, một thành phố nổi tiếng nằm trên bờ Tây của vùng biển Thái Bình Dương. Máy bay đã bình phi trên một cao độ nhất định, tôi nhìn trên màn hình TV nhỏ, gắn trên lưng ghế phía trước mặt của mỗi người, đường bay đang hiện thị, cho chúng ta biết đầy đủ chi tiết của chuyến bay, như một Pilot đang điều khiển máy bay, hành khách có thể theo dõi, độ cao, tốc độ bay, hướng bay, vị trí, và thời tiết bên ngoài, cùng với giờ hiện tại và giờ dự trừ đến nơi. Trong thời gian này các cô tiếp viên đang phục vụ bữa ăn đầu tiên trên máy bay, thường là thực đơn có hai loại cho quý khách lựa chọn, ví dụ như thịt gà hay thịt heo, nước trà hay cà phê, nước ngọt hay nước lọc. Mỗi phần ăn đựng trong một cái khay nhựa, trên đó bao gồm đủ thứ rất tiện dụng.

Mọi hoạt động vận hành tiến theo tuôn tự trên máy bay, riêng tôi vẫn tò mò theo dõi về hành trình chuyến bay, con tàu đang lao về phía trước với một tốc độ chóng mặt 875 km/h, nhiệt độ bên ngoài là -56 độ C, với nhiệt độ này nếu ta đổ một ly nước ra ngoài, cữ ly nước sẽ đóng đá ngay lập tức. Trên màn hình tôi thấy hiện thị một đường bay vòng theo hướng bắc cực, từ SF bay dọc theo bờ biển về hướng Seattle, Canada, vùng biển Alaska, bay dọc theo bờ biển nước Nga, đến Trung Hoa, đến nước Nhật rồi mới đến Taiwan, mặc dù là đường bay vòng nhưng con tàu vẫn nằm trên vùng bay quốc tế và trên bờ của Thái bình dương. Tôi cũng hơi thắc mắc, tại sao không bay thẳng từ SF ngang qua biển đông đến Taipei có phải là gần hơn không. Tôi tự trăn trở lẽ đây là quy định theo đường bay quốc tế, có thể đây là một giải pháp an toàn cho máy bay, bay theo đường viền của thềm lục địa, vì khi máy bay bị trục trặc, có thể đáp khẩn cấp tại một phi trường nào đó gần bờ nhất, đây cũng là suy nghĩ với vận của tôi mà thôi.

Hành trình của chuyến bay dài 14 tiếng, từ vùng tối của nửa vòng trái đất này, bay đến vùng sáng của nửa vòng trái đất bên kia nước Mỹ, tôi xem lại hành trình của chuyến bay trên vù Mỹ, mới thấy được sự khác biệt lý thú này, Từ VN máy bay khởi hành

lúc 12:30 pm (trưa ngày 18 tháng 2, 2014) xuống phi trường Taipei chuyển tiếp máy bay từ Taipei về đến phi trường San Francisco lúc 2:50 pm (trưa ngày 18 tháng 2, 2014) Như vậy tính ra cùng trong một ngày 18 tháng 2, 2014, thời gian bay chỉ có 2 tiếng 10 phút là đến nơi, nhanh gấp trăm lần một phần lực cơ thể tận nhất thế giới. Khi đi là ngày 18, về đến nơi cũng là ngày 18, tuy cùng một ngày, nhưng thật ra là hai ngày khác nhau của hai múi giờ, khác nhau trên trái đất, bởi vì chúng tôi đã có một hành trình đi ngược lại thời gian trong vòng 14 tiếng.

Tôi bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, tôi nhắm mắt lại và cố gắng chấp chờn trong giấc ngủ, nghe đâu nghe có, hết gập bên này lại gập bên kia, đôi lúc muốn duỗi thẳng đôi chân cho thoải mái một tí, thì bị kẹt cứng bởi hàng ghế phía trước, tôi cố tìm giấc ngủ một lúc nhưng không tài nào được, vậy mà tôi đã nghe, có người đã cất tiếng ngáy khò khò, có tiếng ngáy như đang kéo một hơi thuốc Lào, một vài tiếng ho của các vị bà lão, thỉnh thoảng lại có người hơi khó chịu, vì phải đứng lên cho người ngồi bên trong đi tiểu, rồi lại phải đứng lên lần nữa cho họ trở về chỗ ngồi Tôi vẫn không ngủ được, hết xem phim lại nhìn vào màn hình theo dõi đường bay, cuối cùng trời cũng hừng sáng, ánh sáng ban mai chiếu xuyên qua khung cửa kính của thân máy bay, đem lại một ngày mới, cho những hoạt động rutin thuộc của nhân viên phi hành đoàn, các cô tiếp viên lại bắt đầu phục vụ cho hành khách một bữa điểm tâm, với hương vị quen thuộc của một ly café sang, đã làm cho đầu óc thêm sảng khoái, với những ý nghĩ sắp về đến Sài Gòn. Tiếp tục theo dõi hành trình chuyển bay trên màn hình, tôi thấy máy bay đang bay ngang qua Đại Hàn, một phần đất, có một đầu dính kết với thềm lục địa Trung Hoa, và một nửa chạy ra biển Thái Bình Dương, cái nửa dính liền với Trung Cộng, đang bị cai trị bởi bàn tay sắt máu của Cộng sản Bắc Hàn, dưới triều đại của Kim Jong Un một ông vua cộng sản, không ngồi trên ngai vàng như những vị vua của thời xa xưa, mà ngồi trên đầu trên của nhân dân Bắc Hàn. Một nửa nằm trên biển Thái Bình Dương, lại là một đất nước tự do, một Nam Hàn với nền kinh tế thịnh vượng và vững

mạnh, ngang hàng với Nhật Bản.

Máy bay tiếp tục bay dọc theo chiều dài của những hòn đảo Nhật Bản, hường về Đài Loan, một đảo quốc nhỏ bé nhưng đủ sức ngăn chặn sự xâm lấn của chủ nghĩa Cộng Sản. Từ cửa sổ của thân máy bay, tôi đã nhìn thấy Taiwan, trông như một củ khoai lang nhỏ bé, nằm bên ngoài cái đĩa bàn ăn thật lớn đó là Trung Cộng, đã nhiều lần Trung Quốc muốn gắp nốt củ khoai này nhưng không được, vậy mà đảng cộng sản VN sẵn sàng dân hiên quần đảo Hoàng Sa cho quan thầy Trung Cộng, để đổi lấy sự bảo vệ những chiếc ghế ngai, của những ông trùm, trong bộ chính trị đảng cộng sản VN.

Máy bay từ từ hạ thấp độ cao, con tàu đảo một vòng trên bầu trời Taipei, tiếp viên hàng không liên tiếp nhắc nhở hành khách (seat belt), tắt những dụng cụ điện tử, máy bay chuẩn bị hạ cánh (landing), bánh xe máy bay vừa chạm mạnh trên bề mặt của phi đạo, con tàu hơi lắc mạnh một chút rồi giảm dần tốc độ, con tàu giờ đây như là một chuyến xe khách lẽ đang chạy về phía sân ga, trả hành khách và những hành lý cũng kèm xuống sân ga, để rồi lại tiếp tục cho một hành trình mới vào ngày hôm sau.

Cuộc sống của những cánh chim sắt là như vậy, nó vẫn kiên nhẫn làm nhiệm vụ kết nối của hai nửa trái đất đến gần nhau hơn. Phi cơ trung đọc lời cảm ơn và chúc khách hàng thượng lộ bình an. Tại phi trường Taiping, lúc này là 6:30 sáng ngày 19 tháng 2, đoàn người chúng tôi tiếp tục đi đến cổng số 5 (gate 5) nơi ngồi chờ đợi trong 3 tiếng để chuyển tiếp máy bay về Sài Gòn, tại đây có nhiều gian hàng để mua sắm và ăn uống, nhất là hệ thống WiFi để hành khách có thể kết nối vào mạng Internet, qua cell phone (I-4) chúng tôi đã liên lạc, nói chuyện trực tiếp và nhìn thấy nhau với con trai tại Mỹ, đúng là thời đại của tiện nghi (High technology). Đi bộ lên xuống theo hành lang mua sắm cho thư giãn, thời gian qua nhanh, chúng tôi lại tiếp tục xếp hàng lên máy bay chuyển tiếp về Sài Gòn, cũng vẫn là hãng hàng không Eva airline, lần này đường bay ngắn hơn, máy bay khởi hành lúc 9:10 am và đến Sài Gòn lúc 11:30 am cùng

ngày, ngồi hơn 2 tiếng trên máy bay, với một tâm trạng nôn nao, với bao nhiêu điều muốn biết về nơi chốn cũ, mặc dù tôi vẫn thường xuyên theo dõi, và đọc tin tức trên internet.

Máy bay hạ thấp dần cao độ, tiếp viên hàng không đã thông báo máy chuẩn bị hạ cánh, tôi nhìn qua khung cửa sổ, thành phố Sài Gòn đang hiện ra, dòng sông Sài Gòn như một con rắn uốn mình trên những thềm nguyên màu xanh, những khu dân cư nằm rải rác bên bờ cửa dòng sông, độ cao xuống thấp hơn nữa, mặt đất như dâng cao lên, những con đường và những khu đô thị hiện rõ, làm sao tôi có thể biết nơi đây là nơi nào, cho đến khi bánh xe máy bay chạm mạnh xuống phi đạo, tôi mới biết chắc chắn đây chính là phi trường Tân Sơn Nhất, vậy là chúng tôi đã về đến VN. Ra khỏi phi cơ, tất cả hành khách cùng đi đến khu vực nhận hành lý, lại một cảnh nhộn nháo chen lấn, đứng chung quanh vòng quay băng chuyển nơi hành lý chạy ra, ai cũng muốn nhận hành lý của mình càng sớm càng tốt, đại đa số vali đồ màu đen lẫn sát nhau rất khó nhận biết cái nào của mình, đôi khi phải lật vali để nhận dạng, cuối cùng tôi cũng nhận lại đây để hành lý, sau khi nhận hành lý xong, mọi người phải đi qua khu vực kiểm tra của hải quan VN. Đây mới là giai đoạn quan trọng nhất, trước khi ra khỏi phi trường, tôi đã nghe rất nhiều về những câu chuyện, liên quan đến hải quan phi trường, nếu hành khách muốn nhận được sự dễ dãi thì nên lì xì trước, cứ làm như vô tình kẹp vào passport 20 đô là êm chuyện, tôi cũng làm như vậy, vì không muốn phiền toái khai báo lung tung, lý do trong hành lý của tôi có vài chai rượu Martell, và mấy móc như laptop, máy chụp hình máy quay phim, nếu họ muốn gây khó cho mình, họ có quyền yêu cầu mình mở ra kiểm tra và khai báo, cũng như xác nhận có mang vào thì phải mang ra, bởi vì những máy móc có giá trị cao. Chính vì nguồn lợi tiền lì xì, nên khi vừa đến khu vực máy scan, nhân viên hải quan đã ngoác tay, mời chào mình đến máy scan của họ, vì tại đây có 3 line, họ không muốn nguồn thu nhập của mình kém hơn line bên kia, gần giống như cách mời gọi khách tại những gian hàng trong khu shopping. Nhờ tiền lì xì mà hành lý của tôi đã chui qua máy scan quá nhanh, đến rồi tôi bị thất lạc một vali hiệu Samsonite, đứng

quần áo và những vật dụng linh tinh cần thiết cho chuyến đi.

Câu chuyện là như thế này, khi gia đình chúng tôi vừa đến khu vực máy scan, tôi như bị khựng lại vì tại đây có 3 line, chưa biết đến line nào thì có hai cô hời quan lên tiếng:

– Anh đẩy hành lý đến đây này.

Hàng bên cạnh một anh hời quan vừa nói vừa ngoác tay:

– Đến đây này.

Tôi bị khựng lại vài giây rồi quyết định tròn hướng nhìn, là máy scan của 2 cô hời quan lên tiếng đầu tiên. Tôi đưa passport mà bên trong đã vô tình để quên 20 đô, rất nhanh cô hời quan lật ra và hơi gật đầu về phía cô bạn đứng đối diện, cô lên tiếng:

– Chào ông Lê, để hết hành lý lên trên này.

Tôi và bà xã, hai người khiêng hành lý đặt lên băng chuyền của máy scan, cứ thế hành lý chạy qua rất nhanh, chúng tôi đặt hết hành lý lên và vội vàng chạy qua bên kia nhận lại hành lý tiếp theo, tôi nghe bà x tôi nói to lên:

– Có người lấy mất vali của mình rồi.

Bà xã tôi vừa nói vừa chạy theo ra cửa, tôi vội chạy theo và hỏi:

– Em thấy ai lấy.

– Em thấy chiếc xe vừa đẩy ra tức thì,

Bà xã tôi vừa trả lời vừa chỉ tay ra cổng. Tôi vội chạy theo, vừa ra khỏi cổng tôi đã khựng lại bởi một rừng người, đang nhốn nháo bao quanh khu vực, lối ra khỏi phi trường, chiếc xe đẩy hành lý chen khuất vào đám đông, tôi hoàn toàn chịu thua vì không cách gì chen qua đám đông, hơn nữa tôi còn hành lý bên trong chưa nhận hết, tôi vội quay lại khu vực máy scan, khiêng hết hành lý còn lại lên xe đẩy, chúng tôi là người cuối

cùng trên chuyến bay lấy hành lý, tôi nhìn thấy một Vali màu đen, cùng kích thước với vali đã bị mất của tôi, tôi và bà xã cùng có chung một ý nghĩ: Hay là họ đã lấy lộn vali của mình. Tôi quyết định thật nhanh, họ lấy vali của mình thì mình lấy vali của họ. Tôi khiêng cái vali rất nặng này, chọt lên xe và đẩy ra khỏi cổng phi trường.

Bây giờ là 1:00 pm trưa ngày chọ nhật 19 tháng 2, chúng tôi đi qua một hành lang rất đông người, đang chen lấn sát hàng rào của an ninh phi trường, tiếng la hét gọi nhau, chen lấn tiếng cười vui reo hò gặp thân nhân, một cảnh tượng thật hỗn độn nhộn nháo mà đã lâu lắm rồi tôi chưa gặp lại, sự ồn ào hỗn độn này, hòa cùng không khí nóng bức của một buổi trưa nóng nực Sài Gòn. Chúng tôi đứng cùng với đám đông nhộn nháo này đợi xe đến đón và khách sạn, tôi vẫn hậm hực vì có người lấy lộn hành lý, với một tâm trạng rất buồn và chán nản. Tôi có một cảm nghĩ, hình như mình không có một cái duyên nào đó gắn gũi với thành phố Sài Gòn, vừa đặt chân xuống vùng đất này, đã gặp ngay điếu phiến toái, giờ đây tôi chỉ còn duy nhất một bộ quần áo mặc trên người, bởi vì tất cả đồ dùng cá nhân của tôi đã để hết vào vali bị mất. Tôi chợt hồi tưởng lại cách đây 21 năm về trước, cũng vào những ngày giáp Tết năm 1993, cả gia đình tôi đã đến nơi này để ra đi định cư tại Hoa Kỳ theo chương trình HO 20. Chúng tôi ra đi với hành lý rất gọn nhẹ là 2 vali quần áo, một của vợ chồng tôi và một của hai cháu nhỏ, hành lý của vật chất là như thế, nhưng hành lý của tâm hồn tôi lúc bấy giờ, là nỗi đau vừa mất quê hương, và chen lấn một niềm vui, vì từ nay chúng ta đã thoát khỏi sự kìm tỏa của CS. Tôi còn nhớ hôm ấy khi vừa bước qua cổng hải quan VN, để lên máy bay, tôi đã hết hồn khi nghe một tiếng quát của một cô gái với giọng miền bắc rất nặng nề.

— Bề chứng minh nhân dân lại.

Tôi vội vàng đưa chứng minh nhân dân.

Cô ta quát

– Đưa đây

Ngay bên cạnh bàn làm việc của cô có một thùng rác nhỏ đặt bên cạnh, có một sợi dây tời vút bên trong, cô ta vút chứng minh của tôi vào thùng rác và nói

– Bỏ nước ra đi còn giữ làm gì.

Tôi lặng lẽ cùng với gia đình đi lên máy bay, trên máy bay toàn là gia đình sĩ quan chế độ cũ, đi theo diện HO 20, chúng tôi nhìn nhau mỉm cười và nói nh.

– Vẫn chưa thoát đâu vì đây là máy bay của hàng không Việt Nam air line, họ có thể lôi mình xuống máy bay bất cứ lúc nào.

Tất cả anh em chúng tôi ngồi im lặng, cho đến khi máy bay cất cánh và đáp xuống phi trường Hong kong. Chúng tôi ra khỏi máy bay air VN, lúc đó mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, vì từ nay chúng ta đã thoát khỏi bàn tay sắt máu của cộng sản.

Vậy mà ngày hôm nay tôi lại trở về nơi này, đặt rồi ngay bây giờ tôi cũng chỉ còn một bộ quần áo mặc trên người, tôi tự hỏi đi đâu gì đã lôi kéo những người Việt định cư ở nước ngoài trở về thăm lại VN, phải chăng đó là tình yêu quê hương, tình cảm thiêng liêng còn gắn bó nơi chôn nhau cắt rốn, hay những tình cảm quyên luyến, của những người thân còn ở lại Việt Nam, rất nhiều người trở về quê hương vì, cha mẹ, anh chị em đang còn ở lại, do đó những ngày Tết, tất cả những Việt kiều ở khắp nơi trở về (ăn Tết) rất đông. Tôi nghe văng vẳng từ xa, âm thanh của bài hát quê hương mà nhạc sĩ Giáp văn Thập đã viết:

“ Quê hương là chùm khế ngọt cho con trèo hái mỗi ngày... quê hương là bờ tre nhỏ Mẹ vỗ nón lá nghiêng che....”

Tôi về đến khách sạn Osca nằm ngay trên đường Nguyễn Huệ, nơi đang được thành phố ngăn lại để chuẩn bị tạo dáng cho đường hoa Nguyễn Huệ. Tôi trình bày với nhờ nhân viên khách sạn, về

việc tôi bị mất hành lý, nhờ họ liên lạc với “văn phòng mất hành lý của phi trường”, tôi cho họ biết những chi tiết, về chuyến bay và tên họ, cũng như số hành lý ký gởi. Nhờ họ liên lạc với phi trường, nhân viên khách sạn cho tôi biết, chú nhờ thì tội con làm thôi, tuy nhiên để tìm lại hành lý thì rất khó. Tôi trả lời: chú cũng nghĩ vậy, nhưng dù sao có báo còn hơn không.

Nhân viên phục vụ đã mang hành lý của chúng tôi lên phòng. Ngay buổi chiều hôm ấy, tôi nhờ một người quen lái xe Honda, chở tôi lên phi trường, để trình bày việc mất hành lý, lúc ấy vào khoảng 3 giờ chiều cùng ngày, có nghĩa là tôi mới ra khỏi phi trường hơn 2 tiếng, phi trường lúc này vẫn đông nghẹt người vì mới có thêm chuyến bay, đem Việt kiều về quê ăn tết. Tôi đi thẳng vào bên trong nơi có nhân viên an ninh đang đứng, tôi trình bày với họ là bị thất lạc hành lý, người ta lấy hành lý của tôi và tôi lấy hành lý của họ. Nhân viên an ninh này nói.

- Hành lý đâu đưa đây cho tôi.
- Sao tôi phải đưa hành lý cho anh, khi tôi chưa lấy lại hành lý của tôi, tôi trả lời.
- Anh cứ đưa cho tôi, khi nào thấy hành lý của anh, tôi sẽ đưa lại, anh ta nói thế.

Tôi trả lời.

- Không được, nếu tôi đưa cho anh, hành lý bị mất thì tôi đòi ai. Tôi vẫn giữ hành lý của người này và tôi sẽ để lại số phone và địa chỉ để liên lạc. Anh ta thấy tôi nói cứng quá nên quay sang hỏi tôi.

- Hộ chiếu đâu.

Tôi đưa cho anh xem USA Passport. Nhìn thấy hộ chiếu Mỹ, anh ta hơi khựng lại, và anh ta nói với tôi.

- Anh đi vào trong kia mà trình báo.

Tôi đi thòng vào bên trong khu vực hỏi quan, hỏi thăm về nơi báo mất hành lý, cuối cùng tôi cũng tìm đúng nơi. Tại phi trường luôn có một văn phòng để giải quyết, những trường hợp hành lý bị thất lạc, tôi đã tiếp xúc với một nhân viên rật lịch sự, người thanh niên này đã giúp tôi, ghi lại tất cả nhưng thông tin cần thiết để liên lạc, anh ta còn nói với tôi.

– Chú hãy thử tìm trong đống hành lý này có cái nào của chú không.

Tôi nhìn thấy có khoảng trên 20 hành lý nằm ngổn ngang tại đây, tôi cố tìm xem cái nào hơi giống, tôi đều lật lên xem bên trong, nhưng không có. Nhân viên ở đây đưa cho tôi một tờ giấy báo mất và số phone để liên lạc, anh ta xin số phone của tôi. Tôi nói hiện nay tôi đang ở khách sạn Osca trên đường Nguyễn Huệ, tôi không có số phone riêng, tôi vừa đến VN hơn 3 tiếng. Tôi nói với anh ta là, cho tôi chạy ra ngoài xin số phone của anh bạn, có gì anh cứ liên lạc với người này thì tôi sẽ nhận được, thế là tôi phải chạy ra ngoài đám đông tìm anh bạn, sau khi ghi lại số phone. Tôi quay lại đi vào bên trong, khi ngang qua người an ninh tôi gặp lần đầu, anh ta nhìn tôi và không cần hỏi passport. Sau này tôi mới biết những người đứng gác an ninh cũng ngoài, chỉ là những anh bảo vệ, nếu tôi đưa hành lý cho nhóm người này, thì chỉ còn nước (vác thang lên hỏi ông trời ...) họ sẽ lấy mất ngay. Cũng nhờ tôi lanh trí và để lại số phone của anh bạn, mà qua ngày hôm sau tôi đã tìm lại được hành lý, qua hình thức trao đổi (như trao đổi tù binh).

Ngày hôm sau 20 tháng 2, như đã dự tính theo tour đã sắp xếp từ trước, sáng sớm xe và người hướng dẫn du lịch (tour guy) đã đến khách sạn, đưa gia đình chúng tôi đi du ngoạn miền Tây sông nước, bước lên xe tôi đã nhờ Hùng (tên của hướng dẫn viên) tôi nói

– Hùng cho chú đến một khu shopping nào thuận tiện nhất, để mua bộ quần áo, vì hành lý của chú đã bị thất lạc.

– Con sẽ đưa bác đến một shopping tại Phú Lâm, vì xe mình cũng

phải đi ngang qua nơi này, giờ này trong thành phố bị kẹt xe giữ lại.

Hùng gọi tôi bằng bác xưng con, kể ra thì cũng đúng vì ba của Hùng còn ít tuổi hơn tôi.

Chiếc xe Van hiệu Hyundai, tôi thấy người Việt tại Sài Gòn, đi xe Hyundai rất nhiều, kể cả loại xe chở hành khách, xe chạy vòng trong thành phố, qua nhiều con đường tôi không nhớ tên, xe chạy ngang qua một dòng sông khá đẹp, hai bên là hai bờ kè lát đá, chạy dọc theo là một thảm cỏ màu xanh, như một công viên nằm ven sông, tôi hỏi Hùng đây là đâu.

— Hùng trả lời. Đây là con sông Nhiêu Lộc.

Tôi chợt nhớ đến con sông (kênh nước đen) hồi thời ngày xưa, những khu nhà cũ chuột nằm chen lộn trên con kênh này, tất cả rác rưởi và mọi thứ chất thải đều đổ xuống dòng sông này, dòng sông đã trở thành một vũng bùn lầy nước đọng, nước sông trở nên đen thui, hồi thời vô cùng, không có một loài cá nào có thể sống được, nó đã thành nơi hội tụ của dòi bọ và ruồi muỗi, mùi hôi thối nồng nặc, dưới cái nóng như thiêu đốt. Tất cả cư dân sống nơi đây, trong những căn nhà lợp tôn siêu vẹo trên bờ sông này đã được giải tỏa. Thành phố đã cho nạo vét dòng sông để trở lại sự trong sạch cho môi trường, bây giờ dòng sông đã dần hồi sinh, bắt đầu có cá sinh sống. Đây là một việc làm rất đáng khen của chính quyền hiện tại, họ đã làm được rất nhiều việc mang lại tiện ích cho người dân, cái gì đúng thì phải thừa nhận là đúng.

Xe dừng lại trước một siêu thị nằm ngay ngã tư Phú Lâm, chúng tôi vào bên trong, tôi mua một bộ quần áo, và thêm quần đùi áo lót mặc tạm, mua thêm ít bánh kẹo và café đá mang đi. Chiếc xe bắt đầu chạy vào vùng Đông Tháp miền tây sông nước. Trên đường đi gần đến Vĩnh Long, thì tôi nhận được phone cho biết hành lý của tôi đã tìm lại được rồi, hiện đang nằm tại khách sạn.

Tôi hỏi đầu đuôi câu chuyện như thế nào, thì được biết như sau. Người lấy nhầm hành lý của tôi là một cô gái, sinh sống

tại San Jose và VN ăn Tết, cô đi cùng một chuyến bay với gia đình tôi, khi xuống phi trường, cô đã nhờ xe của phi trường đưa về Long An, vì là xe của nhân viên phi trường, nên họ đã vào tận bên trong để lấy hành lý cho khách hàng, chính những người này đã lấy nhầm hành lý của tôi, vì hai vali đều màu đen và cùng cỡ (same size). Qua hôm sau cô gái này mới mở hành lý ra xem, thì phát giác bị lấy lộn, cô này gọi phone lên phi trường thông báo. Tại đây nhân viên phòng hành lý, đã cho cô gọi số phone mà tôi đã để lại, cô ta đã gọi và liên lạc với bạn tôi, sau khi xác nhận lại, cô gái này đã đem hành lý của tôi, từ Long An lên Sài Gòn, và họ đã trao đổi tù binh cho nhau tại nhà người bạn của tôi.

Tôi đã nhận ra một vài điểm thiếu sót trong chuyến đi này, để rồi hiểu biết thêm một vài kinh nghiệm cho lần sau, nếu có. Xin được chia sẻ với quý vị như sau

1- Trước khi đóng gói hành lý, nên cân trước ở nhà, mỗi thùng hàng chỉ được 50 lbs (khoảng 25 kg) nên cân yếu đi 2kg, vì bàn cân nơi phi trường, thường không đúng. Nhất là ở VN, tất cả những sân bay, bàn cân đều bị khấu trừ 2kg. Một người quen làm cho một hãng hàng không tại VN, đã cho tôi biết điều này. Nếu mình cân đúng 25kg tại nhà, thì tại phi trường VN sẽ là 27kg. Mỗi ký lô dư ra sẽ bị tính tiền 15 đô cho một ký. Tôi ví dụ trong thùng này có vài cuộn giấy vệ sinh, trọng lượng là 2kg, vậy thì bạn phải trả thêm 30 dollars cho những cuộn giấy vệ sinh này, bạn nghĩ có nên hay không, tất nhất là bớt đi 2kg cho chắc ăn.

2- Tất cả hành lý nên có băng tên ghi rõ tên họ, địa chỉ, Email và số phone. Địa chỉ email cũng rất quan trọng, vì khi bị thất lạc, người giữ hành lý của bạn, sẽ dễ liên lạc hơn. (dĩ nhiên đổi với người ngay. Cũng như câu nói “Chìa khóa là để chìa khóa người ngay”) Như trường hợp vali bị thất lạc của tôi, tôi chỉ ghi tên họ và địa chỉ, không ghi số phone và email, làm sao người ta có thể liên lạc với mình. Một điểm rất quan trọng nữa là, tất cả hành lý phải làm một dấu hiệu nhận dạng riêng, nên cột theo hành lý những mảnh vải, hay nilon với màu sắc dễ

nhìn nhợt (xanh, đỏ, tím, vàng...). Đợi khi hành lý chạy ra theo băng chuyền, mình sẽ dễ nhận diện, bởi vì đa số vali đều màu đen và hơi giống nhau rất khó nhận biết, tôi đã làm như vậy cho chuyến đi về lại Mỹ, nhờ thế từ xa tôi có thể nhận ra vali của mình.

3- Thêm một kinh nghiệm nữa cho quý vị nào về VN, mà khách sạn cũng như hay đi lại bằng xe Taxi. Phải đổi tiền Đô ra tiền VN đúng, khi đổi tiền, thường là họ đưa cho quý vị tờ 500 ngàn, như vậy 100 đô quý vị sẽ có 4 tờ 500 ngàn và 1 tờ 100 ngàn (100 đô tương đương 2 triệu 100 ngàn đồng Việt Nam). Quý vị nên đổi ra tiền lẻ, cần nhất là tờ 20 ngàn, 50 ngàn, 100 ngàn, quý vị nên nhớ là 1 dollars tương đương 21 ngàn tiền Việt. Số tiền lẻ này để làm tiền (tip), cho người phục vụ tại khách sạn, và tiền đi Taxi, (đa số taxi đều nói là không có tiền thối lại). Tại Sài Gòn hiện nay có rất nhiều Taxi, hãng Taxi an toàn nhất là hãng Son. Những ngày đầu ở tại Việt Nam, tôi bị lộn lộn về tiền VN rất nhiều, nhất là 10 ngàn và tờ 100 ngàn, cũng như tờ 20 ngàn và tờ 200 ngàn, (sự lộn lộn của tờ 20 ngàn và 200 ngàn, có nghĩa là sự lộn lộn của 1 đô la và 10 đô la) tôi đã bị rơi.

4- Nên cẩn thận khi ăn uống, đừng coi thường cục nước đá lạnh, vì nguần nước để làm ra nước đá rất bẩn, nếu không biết rõ nguần gốc cục nước đá, thì nên uống nước ướp lạnh, cầm luôn chai nước mà uống. Về đồ rau sống cũng thế, rất khó phân biệt. Một ngày đầu về VN, tôi đã bị đi nhanh về chậm, mất một ngày bận rộn với toilet. Chính vì điều này đã làm tôi phải hủy bỏ, chuyến đi Vũng Tàu về thăm lại nơi chôn cất.

Sau 21 năm định cư tại Hoa Kỳ. Đây là lần đầu tiên tôi trở về VN ăn Tết năm Giáp Ngọ 2014, cũng là vui thăm gia đình và cho cháu về thăm bà ngoại, đã ngoài 90 tuổi.

Những nẻo đường du xuân Giáp Ngọ 2014.

Louis Tuấn Lê